

[Poul Schlüter.]

stregning, at vi må tage afstand fra den undertrykkelse af befolkningerne i portugisisk Afrika, som finder sted.

Vi udtaler os om Nigeriaproblemet. Vi siger i vort forslag, at det må være den danske regerings opgave at arbejde for, at parterne accepterer en snarlig våbenhvile, at man fra alle sider tager skridt til at standse våbenleverancerne til området, og at vi arbejder for stadig at bedre mulighederne for at gennemføre hjælpeforsyninger til den ulykkeligt stillede biafranske befolkning.

På en række områder vil man se, at der er overensstemmelse mellem hovedlinjerne i vort forslag og i det forslag, hr. J. O. Krag for et øjeblik siden omtalte, og som er stillet af socialdemokratiet. Men der er jo også variationer. Der er områder, hvor de to forslag er forskellige, og jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om de vigtige områder, hvor socialdemokratiet ikke har kunnet følge regeringspartierne indstilling.

For det første er der en forskel i spørgsmålet om sikkerhedsproblemet i vor del af verden. Den er ikke stor, den er af praktisk karakter. Det socialdemokratiske forslag går ind for, at vi skal søge afholdt et uformelt forberedende møde mellem en række stater. Man kan diskutere, om det er den rigtige fremgangsmåde. I min gruppe tror vi altså, at vi nok lettere når det mål, vi har sat os, hvis vi arbejder ad de sædvanlige diplomatiske kanaler med underhåndsdrøftelser i forhold til de enkelte interesserede lande. Det må nok være første fase i arbejdet. Så kan man håbe, at dette arbejde hurtigt vil krones med held, således at man derefter kan holde det uformelle møde. Men i første omgang er det nok ikke den mest effektive fremgangsmåde.

Spørgsmålet om kontrolrådspasordningen skal jeg ikke sige meget om. Hovedtanken i det socialdemokratiske forslag, om at vi skal søge frem til en generel ophævelse af kontrolrådspasordningen, kan vi vist alle tiltræde. Når jeg ville være lidt betænkelig ved at stemme for den socialdemokratiske formulering på dette punkt, er det imidlertid, fordi det hedder i teksten, sådan ligesom lidt polemisk, at man skal arbejde på linje med og i fortsættelse af de socialdemokratiske regeringers bestræbelser på dette punkt. Det er, ligesom der heri lægges en antydning

af, at den nuværende regering har forsømt sine opgaver med hensyn til dette spørgsmål, og det har jeg lidt svært ved at acceptere, for jeg må tilstå, at jeg har indtrykket af, at den nuværende regering har været særdeles energisk i spørgsmålet om kontrolrådspasordningen, har rejst det ved flere lejligheder og har skabt virkelig interesse hos andre NATO-regeringer for, at denne sag nu må bringes frem til en løsning.

Så er der spørgsmålet om, at Portugals kolonipolitik skulle tages op i NATO. Om det vil jeg gerne sige, at vi tror ikke, at det rette forum for en drøftelse af dette spørgsmål er NATO. Det er jo da heller ikke sket tidligere, at danske regeringer officielt har rejst denne sag i NATO-rådet. Det standpunkt har hidtil været rigtigt, og jeg mener, at det fortsat er det, at det må være i De Forenede Nationer og i FN's særlige komiteer, som behandler kolonispørgsmål, at vi stærkt gør vor indflydelse gældende. Det skete under socialdemokratiske regeringer, og den nuværende fortsætter jo linjen.

Så kommer jeg til spørgsmålet om Nigeria og Biafra. Det socialdemokratiske ændringsforslag går ind for, at Danmark skulle rejse denne ulykkelige sag i FN's sikkerhedsråd, og det er naturligvis en tanke, en mulighed, man må overveje ganske sagligt, men også meget nøgternt. Nu er det jo ikke en ny tanke, for det har hele tiden været en mulighed, og det er jo bekendt, at den danske FN-mission gennem talrige konsultationer med andre lande, også lande, som i dag har medlemskab af sikkerhedsrådet, har drøftet, om der var nogen som helst udsigt til, at noget i denne tragiske sag kunne opnås gennem at sætte den på sikkerhedsrådets dagsorden. Men alle ved jo, at disse konsultationer har ført til et negativt resultat. Ikke engang blandt de stater, der er medlemmer af FN, og som har anerkendt Biafra, har der været almindelig tilslutning til tanken om at rejse sagen i sikkerhedsrådet.

Jeg tror, hr. J. O. Krag må erkende, at han med tanken om at rejse Biafrasagen i sikkerhedsrådet står meget, meget isoleret. Hvis jeg ser på, hvordan andre nordiske socialdemokratier bedømmer mulighederne i denne sag, hvis jeg ser på, hvordan andre nordiske regeringer har vurderet det, så ligger det jo sådan, at i de øvrige nordiske lande har der været enighed om, at man